

Joan Julià-Muné (1950-2020), mestre i lingüista

David Paloma i Sanllehí

Joan Julià-Muné (1950-2020) era un expert en toponímia i antroponímia forana. Per això, quan impartia docència en el Postgrau de Correcció i Assessorament Lingüístic de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), feia reflexionar els alumnes sobre el tòpic que diu que hi ha «noms impronunciables». Aleshores mostrava el nom d'alguns castells bavaresos: Neuschwanstein, Hohenschwangau, Herrenchiemsee... Els alumnes es miraven entre ells, intentaven pronunciacions diverses i acabaven somrient. Julià-Muné, *Master of Arts in Phonetics* per la Universitat de Londres, era un professor amable i un home savi.

S'ha de ser amable i savi per a saber explicar la base suprasegmental i la base gràfico-alfabètica de topònims i antropònims forans, i poder mantenir l'atenció dels qui escolten; per a saber il·lustrar la paragafia i la parafonia amb Cruyff, Beijing, Colònia, Leipzig... i convèncer amb diapositives de colors farcides de transcripcions fonètiques. Julià-Muné hi afegia sempre anècdotes, bromes, complicitats amables. Conversar-hi equivalia a aprendre. Escriure-li era senyal d'obtenir una resposta cordial, completa i ràpida.

També era una persona curiosa i humil. Va assistir a la primera ruta Pompeu Fabra per Prada l'any 2017, no perquè desconequés els detalls de l'exili de Mestre Fabra sinó perquè volia sentir, amb respecte,

els records d'un dels descendents de Jaume Baladia, el gran amic de Fabra.

Nascut a Cornellà del Terri (Pla de l'Estany), va anar a estudiar Filologia Hispànica a la UAB i Filologia Catalana a la Universitat de Barcelona. La vida professional el va portar fins a la Universitat de Lleida, d'on era professor titular des de feia més de trenta anys. Va dirigir el laboratori de fonètica Pere Barnils des de 1983. Va fer diversos seminaris als locutors de Televisió de Catalunya i va escriure un munt d'obres que són a la bibliografia de cursos universitaris. Per exemple: *Diccionari de fonètica*, *Fonètica aplicada catalana*, *El llenguatge de la ràdio i de la TV* i *El català nord-occidental. Descripció i orientacions ortoèpiques*.

Fins al 2004 va signar amb la i llatina entre cognoms (i això inclou el magnífic capítol «Els sons del català», del primer volum de la *Gramàtica del català contemporani*). Després va preferir el guionet.

A les classes, Julià-Muné feia una altra reflexió: «Quin efecte ens produeix sentir els nostres noms propis en boques foranes?» L'estrella era Fèlix Millet Tusell, dit per un castellanoparlant. Josefina Carrera, professora de la Universitat de Barcelona, ho ha escrit a Twitter: «En moltes generacions de professors lleidatans ha deixat empremta.»

Un record perenne al Joan i una abraçada infinita a Imma Creus. |

